

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIA A TREIA

CAUZA COJOCARU c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 35251/04)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

15 noiembrie 2011

Această hotărîre este definitivă. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Cojocaru c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a Treia), întrunită în cadrul unei camere compuse din:

Egbert Myjer, *Președinte*,

Luis López Guerra,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Marialena Tsirli, *Grefier adjunct al secției*,

Deliberând la 18 octombrie 2011 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 35251/04) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Petru Cojocaru („reclamantul”), la 18 august 2004.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl F. Nagacevschi, avocat din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. La 23 iunie 2006, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile precedentului articol 29 § 3 al Convenției, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia.

4. Atît reclamantul, cît și Guvernul, au prezentat observații cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei.

5. La 15 septembrie 2011, Curtea a informat Guvernul că această cauză face parte din jurisprudența bine consolidată a Curții și cererea a fost repartizată unui complet de trei judecători.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

6. Reclamantul s-a născut în anul 1945 și locuiește în Chișinău.

7. În anul 1999, reclamantul a fost angajat de către o instituție medico-sanitară publică („policlinică”).

8. La 5 februarie 2003, directorul policlinicii a semnat un contract de acreditare cu Consiliul național de evaluare și acreditare în sănătate („Consiliul”). Potrivit acestui contract, Consiliul urma să efectueze o vizită

de evaluare la policlinică. În vederea pregătirii policlinicii pentru această vizită și avînd în vedere creșterea volumului de lucru, administrația a modificat programul de muncă al reclamantului. Deoarece noul program contravenea dispozițiilor legale, reclamantul a continuat să muncească conform programului vechi.

9. La 23 aprilie 2003, administrația policlinicii a concediat reclamantul pe motivul absenței sale nejustificate de la locul de muncă și neîndeplinirea sistematică a obligațiilor de serviciu.

10. La 29 aprilie 2003, reclamantul a depus o acțiune împotriva ex-angajatorului său, solicitînd restabilirea sa în funcție. În timpul examinării cauzei, Ministerul Sănătății a expediat o scrisoare Judecătoriei Centru și a informat-o, printre altele, despre semnarea contractului din 5 februarie 2003 (a se vedea paragraful 8 de mai sus).

11. Prin hotărîrea sa din 11 iunie 2003, Judecătoria Centru a respins acțiunea reclamantului ca neîntemeiată. La 15 iunie 2003, reclamantul a depus apel.

12. Prin decizia sa din 21 octombrie 2003, Curtea de Apel Chișinău a admis apelul și a casat hotărîrea instanței inferioare. Curtea de Apel a obligat policlinica să restabilească reclamantul în funcția sa și să-i plătească salariul datorat pînă la 23 aprilie 2003

13. Policlinica a depus recurs împotriva deciziei din 21 octombrie 2003.

14. Printr-o decizie din 18 februarie 2004 privind admisibilitate, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul ca vădit nefondat.

15. La 22 martie 2004, policlinica a depus o cerere de revizuire la Curtea Supremă de Justiție, solicitînd reexaminarea cauzei. Aceasta și-a întemeiat cererea pe contractul din 5 februarie 2003, considerînd acest document drept o probă suplimentară care avea un impact direct asupra acestei cauze și care nu a fost prezentată anterior în fața instanțelor. Policlinica a susținut că acest contract demonstra faptul că ea dispunea de timp scurt pentru a pregăti vizita de evaluare a Consiliului, și acest fapt justifica modificarea programului de lucru al reclamantului.

16. Prin decizia sa din 5 mai 2004, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire a policlinicii, a casat propria sa decizie din 18 februarie 2004 și a trimis cauza la reexaminare. Ea a notat pe scurt că contractul din 5 februarie 2003 a servit drept temei pentru modificarea programului de lucru al reclamantului și că acesta reprezenta o nouă probă care nu a fost prezentată anterior instanțelor judecătorești. Curtea Supremă nu a furnizat alte detalii.

17. La 12 mai 2004, Curtea Supremă de Justiție a pronunțat o decizie definitivă, prin care a admis cel de-al doilea recurs al policlinicii. Ea a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2003 și menținut hotărîrea Judecătoriei Centru din 11 iunie 2003, prin care acțiunea reclamantului a fost respinsă. În decizia sa din 12 mai 2004, Curtea Supremă de Justiție nu a făcut nici o referință la contractul din 5 februarie 2003.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

18. Dreptul intern relevant privind revizuirea deciziilor judecătorești definitive a fost expus în hotărîrea *Popov c. Moldova* (nr. 2) (nr. 19960/04, §§ 27-29, 6 decembrie 2005).

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 AL CONVENȚIEI ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

19. Reclamantul a pretins că prin revizuirea deciziei definitive a Curții Supreme de Justiție din 18 februarie 2004 pronunțate în favoarea sa, a fost încălcat principiul securității raporturilor juridice. El a pretins că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție. Părțile relevante ale articolelor invocate prevăd următoarele:

Articolul 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil ... de către o instanță ..., care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ...”

Articolul 1 al Protocolului nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale ...”

A. Cu privire la solicitarea Guvernului de a respinge cererea formulată în temeiul articolului 37 al Convenției

20. La 10 septembrie 2007 și 12 martie 2008, Guvernul a informat Curtea că a formulat o declarație unilaterală pentru a soluționa chestiunile din cererea reclamantului. Potrivit acestei declarații, Guvernul a fost gata să recunoască că admiterea de către Curtea Supremă de Justiție a cererii de revizuire a constituit o violare a articolului 6 § 1 al Convenției. Guvernul a propus să plătească reclamantului 4088,6 lei moldovenești (MDL) (aproximativ 250 euro (EUR)) cu titlu de prejudiciu material, pentru pierderea salariului său pe o perioadă de patru luni. De asemenea, Guvernul a oferit suma de EUR 2,000 cu titlu de prejudiciu moral și a indicat că această despăgubire a fost calculată în baza criteriilor stabilite în hotărîrea *Roșca c. Moldova* (nr. 6267/02, 22 martie 2005). În final, Guvernul a declarat că este gata să plătească reclamantului EUR 350 cu titlu de costuri și cheltuieli. El a invitat Curtea să scoată cererea de pe rol în conformitate cu articolul 37 al Convenției.

21. Reclamantul a refuzat sumele propuse de Guvern și a respins declarația unilaterală a acestuia. În privința prejudiciului material, reclamantul a declarat că el nu a lucrat cinci luni, dar Guvernul a propus să-i compenseze salariul doar pentru patru luni.

De asemenea, reclamantul consideră că în această cauză a avut loc o întârziere la plata salariului său și a susținut că el are dreptul să primească dobânda de întârziere care trebuie calculată în conformitate cu prevederile Codului Muncii al Republicii Moldova.

22. Curtea reiterează principiile stabilite în jurisprudența sa privind examinarea declarațiilor unilaterale (a se vedea, spre exemplu, *Melnic c. Moldova*, nr. 6923/03, §§ 20-31, 14 noiembrie 2006; *Decev c. Moldova (nr. 2)*, nr. 7365/05, §§ 14-20, 24 februarie 2009). Curtea reamintește în special că faptul dacă o declarație unilaterală oferă un temei suficient pentru a constata că respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție nu cere continuarea examinării cauzei de către Curte depinde de circumstanțele specifice ale cauzei care trebuie determinate (articolul 37 § 1 *in fine*) (*Tahsin Acar c. Turquie* (chestiunea preliminară) [GC], nr. 26307/95, § 75, CEDH 2003-VI).

23. Curtea reiterează că o hotărîre în care ea constată o violare impune statului pîrît o obligație juridică de a pune capăt violării și a repara consecințele acesteia, în așa mod, încît să restabilească pe cît e posibil situația existentă înainte de violare (*Ex-roi de Grèce et autres c. Grèce* [GC] (satisfacția echitabilă), nr. 25701/94, § 72, 28 noiembrie 2002). Curtea a decis că acest principiu este aplicabil și în cauze similare acesteia, în care Guvernul încearcă să obțină o decizie de scoatere a cererii de pe rol prin intermediul unei declarații unilaterale (*Decev c. Moldova (nr. 2)*, nr. 7365/05, § 18, 24 februarie 2009).

24. În ceea ce privește faptul dacă scoaterea acestei cereri de pe rol ar fi oportună, ca urmare a declarației unilaterale formulate de Guvern, în primul rînd, Curtea observă că Guvernul nu a făcut nici o referire, în declarația sa unilaterală, la violarea pretinsă a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție. Curtea notează că pretenția formulată în temeiul acestui articol a fost comunicată Guvernului ca urmare a examinării prealabile a acestei cauze și Guvernul, în observațiile sale privind admisibilitatea și fondul cererii, a respins pretenția privind violarea articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție. Reieșind din circumstanțele acestei cauze, Curtea consideră că a fost necesar ca Guvernul să se pronunțe în declarația sa unilaterală asupra acestei pretenții. Aceasta însă nu a fost cazul.

25. În al doilea rînd, în ceea ce privește prejudiciul material, Curtea notează că Guvernul este reticent să plătească dobânda de întârziere pentru salariul neplătit la timp reclamantului. În opinia Curții, reieșind din faptul că Guvernul este gata să ramburseze reclamantului venitul său ratat, este logic de considerat că persoana în cauză a suferit un prejudiciu material ca urmare a imposibilității de a se folosi de această sumă de bani o perioadă

îndelungată de timp (a se vedea *Roșca c. Moldova*, nr. 6267/02, §§ 36 și 37, 22 martie 2005). În consecință, Curtea consideră că în această cauză este oportun de a include dobânda de întârziere în calculul prejudiciului material.

26. În baza celor menționate mai sus, Curtea pune la îndoială faptul că Guvernul este dispus să-și îndeplinească angajamentele sale pentru a putea stopa violarea și elimina consecințele, precum și pentru a restabili cât mai mult posibil situația anterioară. Prin urmare, ea consideră că respectarea drepturilor omului garantate de Convenție și Protocoalele sale nu cere Curții continuarea examinării acestei cereri (a se vedea, *à contrario*, *Akman c. Turquie* (scoaterea de pe rol), nr. 37453/97, §§ 23 et 24, CEDH 2001-VI).

27. Prin urmare, Curtea respinge cererea Guvernului privind scoaterea cererii de pe rol în temeiul articolului 37 § 1 c) al Convenției și va purcede la examinarea admisibilității și fondului cererii.

B. Cu privire la admisibilitate

28. Curtea consideră că această parte a cererii nu este vădit nefondată în temeiul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. În continuare, Curtea observă că nu există nici un alt temei de inadmisibilitate. Prin urmare, ea o declară admisibilă.

C. Cu privire la fond

29. În temeiul articolelor de mai sus, reclamantul s-a plîns de faptul că la 5 mai 2004 Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire depusă de către partea adversă în proces, și de casarea unei hotărîri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa. Reclamantul susține că cererea de revizuire a fost utilizată în această cauză drept un apel camuflat. El pretinde că partea adversă cunoștea încă de la începutul procesului despre documentele pe care și-a întemeiat cererea sa de revizuire și a susținut că aceasta le putea prezenta instanței de fond cu mult timp înainte.

30. Guvernul a contestat acest argument. El a declarat că revizuirea unei decizii definitive adoptate de Curtea Supremă de Justiție la 18 februarie 2004 a fost justificată prin probe noi aduse de către partea adversă în proces (a se vedea paragraful 15 de mai sus). El susține că aceste probe nu au putut fi prezentate în fața instanțelor judecătorești la o etapă anterioară a procesului.

31. Curtea reiterează că respectarea dreptului la un proces echitabil și a principiului securității raporturilor juridice impune ca nici o parte în proces să nu fie în drept să solicite revizuirea unei decizii definitive și executorii doar pentru a obține o reexaminare a cauzei și pronunțarea unei noi decizii pe aceeași chestiune. În special, revizuirea nu trebuie considerată un apel camuflat, iar simpla existență a două opinii diferite cu privire la aceeași chestiune nu este un temei de reexaminare. O derogare de la acest principiu

este justificată doar atunci când este necesară, datorită unor circumstanțe esențiale și convingătoare (*Riabykh c. Russie*, nr. 52854/99, § 52, CEDH 2003-IX).

32. În această cauză, Curtea observă că reclamantul dispunea de o decizie definitivă – decizia Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2003, menținută de Curtea Supremă la 18 februarie 2004 – potrivit căreia el trebuia restabilit la locul de muncă pe care îl ocupa anterior și trebuia să primească salariul pentru perioada absenței forțate de la lucru. Curtea reiterează că o datorie în baza unei hotărâri judecătorești poate fi considerată un „bun” în sensul articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

33. Curtea constată că Curtea Supremă de Justiție a casat deciziile definitive menționate mai sus pe motiv că contractul din 5 februarie 2003 a reprezentat o probă nouă (a se vedea paragraful 16 de mai sus). În același timp, Curtea constată că Judecătoria Centru a fost informată despre existența acestui contract încă la momentul examinării fondului cererii (a se vedea paragraful 10 de mai sus). Astfel, Curtea nu poate să fie de acord cu faptul că acest contract a reprezentat o probă nouă, care nu a putut fi examinată anterior de către instanțele judecătorești. Curtea observă că acest contract a fost semnat însăși de către partea adversă și nimic din dosar nu indică asupra faptului că aceasta ar fi fost împiedicată să îl prezinte instanțelor naționale la momentul examinării cauzei în fond. În plus, în decizia din 12 mai 2004, pronunțată ca urmare a reexaminării cauzei, nu a fost formulată nici o referință la această probă (a se vedea paragraful 17 de mai jos).

34. Curtea observă că a examinat în mod repetat cauzele care se referă la chestiuni similare și a constatat violarea articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție (a se vedea *Popov c. Moldova* (nr. 2), nr. 19960/04, §§ 52-58, 6 decembrie 2005; *Oferta Plus SRL c. Moldova*, nr. 14385/04, §§ 104-107 și 112-115, 19 decembrie 2006; *Eugenia et Doina Duca c. Moldova*, nr. 75/07, §§ 35-45, 3 martie 2009; *Melnic c. Moldova*, nr. 6923/03, §§ 38-44, 14 noiembrie 2006; *Istrate c. Moldova*, nr. 53773/00, §§ 46-61, 13 iunie 2006).

35. Având în vedere circumstanțele acestei cauze, și argumentele formulate de către părți, Curtea nu vede nici un motiv pentru a ajunge la o concluzie diferită în această cauză. Având în vedere jurisprudența sa pe marginea acestei chestiuni, Curtea consideră că în această cauză procedura de revizuire a fost utilizată de către Curtea Supremă de Justiție într-un mod incompatibil cu principiul securității raporturilor juridice.

36. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenția ca urmare a casării hotărârii judecătorești definitive pronunțate la 18 februarie 2003.

II. CU PRIVIRE LA ALTE PRETENȚII

37. În privința articolului 6 § 1 al Convenției, reclamantul de asemenea a pretins că după rejudecarea cauzei, la 5 mai 2004, Curtea Supremă de Justiție nu i-a expediat o copie a cererii de revizuire; nu i-a oferit posibilitatea să-și prezinte argumentele și nici să fie reprezentat de către un avocat; nu a amânat examinarea cererii la solicitarea sa; și a adoptat decizia în absența sa.

38. Având în vedere toate probele de care dispune, și în măsura competenței sale de a examina pretențiile formulate mai sus, Curtea nu consideră că aceste pretenții reprezintă vreo aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de Convenție. Prin urmare, această parte a cererii este vădit nefondată și urmează a fi respinsă în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

39. . Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decît o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

40. Reclamantul a pretins EUR 9,863 cu titlu de prejudiciu material cauzat. Această sumă include salariul pentru cinci luni, perioada în care el s-a aflat în șomaj după concedierea sa în baza unei hotărîri judecătorești din 12 mai 2004 (paragraful 17 de mai sus). Reclamantul consideră că salariul pierdut reprezintă MDL 5,110,75 (aproximativ 315 EUR). La această sumă el a adăugat dobînda de întîrziere calculată prin analogie în conformitate cu prevederile Codului Muncii al Republicii Moldova cu privire la plata salariilor cu întîrziere.

41. Guvernul nu este de acord cu suma pretinsă. El afirmă că reclamantul a suferit un prejudiciu material și consideră că plata salariului pentru lunile în care el nu a lucrat reprezintă o compensație echitabilă a prejudiciului cauzat. Pe de altă parte, Guvernul a respins argumentul reclamantului privind plata dobînzii de întîrziere. El consideră că prevederile Codului Muncii invocate de către reclamant nu sunt aplicabile în această cauză, deoarece nu a avut loc o întîrziere intenționată în plata salariului.

42. Curtea reiterează că o hotărîre în care ea constată o violare impune statului pîrît o obligație juridică de a pune capăt violării și a repara consecințele acesteia, în așa mod, încît să restabilească pe cît e posibil

situația existentă înainte de violare (*Ex-roi de Grèce et autres c. Grèce* [GC] (satisfacție echitabilă), nr. 25701/94, § 72, 28 noiembrie 2002). În această cauză, reparația trebuie să aibă scopul de a repune reclamantul în situația în care el s-ar fi aflat dacă violarea nu ar fi avut loc, adică înainte de casarea deciziei din 18 februarie 2004.

43. Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu material ca urmare a imposibilității de a primi salariul său în temeiul deciziei din 18 februarie 2004. Având în vedere că reclamantul solicită plata salariului pentru perioada în care el nu a lucrat și că el a prezentat documente care demonstrează lipsa de remunerare în această perioadă (iunie-octombrie 2004), Curtea îi acordă EUR 315 pentru pierderea salariului său. În această privință, Curtea notează că Guvernul nu a contestat suma care a servit drept temei pentru calcularea salariului.

44. Curtea consideră că reclamantul trebuia să fi suferit un prejudiciu material ca rezultat al imposibilității de a folosi și de a dispune de salariul său (a se vedea *Roșca c. Moldova*, nr. 6267/02, §§ 36 și 37, 22 martie 2005). Prin urmare, Curtea consideră că este necesar de a compensa salariul pierdut și dobânda de întârziere. În privința calculării acestor sume, Curtea observă că reclamantul insistă asupra aplicării, prin analogie, a prevederilor Codului Muncii care sunt deosebit de avantajoase. Guvernul însă contestă aplicarea acestor prevederi. Curtea reiterează că interpretarea dreptului național al unui stat contractant nu ține de competența sa, mai ales în situația în care între părțile în proces există o neînțelegere cu privire la această chestiune, cum este în această cauză, și nici una dintre ele nu-și întemeiază argumentele sale pe exemple din jurisprudența națională (a se vedea, printre altele, *Matache et autres c. Roumanie*, nr. 38113/02, § 24, 19 octombrie 2006; *Brualla Gómez de la Torre c. Espagne*, 19 decembrie 1997, § 31, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII). Cu toate acestea, Curtea a acordat EUR 465 cu titlu de prejudiciu material.

45. Având în vedere cele de sus, Curtea acordă reclamantului suma totală de EUR 780 cu titlu de prejudiciu material cauzat.

B. Prejudiciul moral

46. Reclamantul a pretins EUR 10,000 cu titlu de prejudiciu moral. Guvernul consideră că această sumă este excesivă și susține că suma de EUR 2,000 este suficientă pentru a repara prejudiciul moral cauzat.

47. Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral - și anume ca urmare a casării deciziei definitive prin care el a fost restabilit la locul său de muncă - și că o simplă constatare a violării Convenției nu a reprezentat o reparație suficientă în această privință. De asemenea, ea observă că în rezultatul casării acestei decizii, reclamantul a fost concediat și timp de câteva luni el a fost privat de sursa sa principală de venit. În același timp, Curtea consideră că suma pretinsă de reclamant este excesivă.

Hotărînd în mod echitabil, Curtea acordă reclamantului EUR 2,000 cu titlu de prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

48. Reclamantul a pretins EUR 910 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții.

49. Guvernul consideră că această sumă este excesivă.

50. Avînd în vedere documentele de care dispune și reieșind din jurisprudența sa, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului suma de EUR 910 cu titlu de costuri și cheltuieli.

D. Dobînda

51. Curtea consideră că este corespunzător ca dobînda să fie calculată în dependență de rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Respinge* cererea Guvernului privind scoaterea cererii de pe rol;
2. *Declară* admisibilă cererea privind pretențiile formulate în temeiul articolului 6 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ca urmare a casării unei decizii definitive pronunțate în favoarea reclamantului;
3. *Declară* restul cererii inadmisibil;
4. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție;
5. *Hotărăște*
  - (a) că statul pîrît trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni, următoarele sume, care să fie convertită în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărîrii:
    - i) EUR 780 (șapte sute optzeci euro) cu titlu de prejudiciu material;
    - ii) EUR 2,000 (două mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu moral;
    - iii) EUR 910 (nouă sute zece euro), plus orice taxă care poate fi percepută de către reclamant, cu titlu de costuri și cheltuieli;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o dobîndă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întîrziere, plus trei procente;

6. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 15 noiembrie 2011, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Marialena Tsirli
Grefier adjunct

Egbert Myjer
Președinte